

Skála

Hana Zagorová

Už brzy ráno letní slunce z výšky měkce pálí,
a jako zlatých zámků něžné stříšky hoří skály.
Je tu čisté nebe snů, je tu říčka zázraků.
tady věřím, že nás lidé nevidí.

Utíkám bosá trávou, stébly houpám, štěstím tichá,
a i když louka stále vzhůru stoupá, lehce dýchám.
Je tu pohádkový kout, kde je zázrak procitnout,
kde se dívky za své lásky nestydí.

Skála, už blízko je skála,
ta nádherná skála, ta, o které sníš.
Už sálá, teď slunce už sálá,
tím prudčeji sálá, čím půjdeme výš.

I nový den já v sobě neuhlídám, děvče malý.
Hraju si s ozvěnou, když odpovídám, ahoj, skály!
Náhle vidím, závrať mám, strmé krásy skalních ran
a v té kráse naší lásku poznávám.

A v tom cítím najednou prvně celou lásku tvou,
ani já se za svou lásku nestydím.

Skála, tvá nádherná skála,
je chrám naší lásky, jen ona to ví.
Ty chvíle by za báseň stály,